

Arrest

nr. 30 240 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 22 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat S. BUYSSE loco S. MICHOLT en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit komt het Rijk binnen op 10 augustus 2008 en dient op 12 augustus 2008 een asielaanvraag in.

Op 23 oktober 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 14 november 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 21 963 van 23 januari 2009 weigert de Raad zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 11 februari 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 18 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 23 maart 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 27 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 1 april 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 22 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“Overwegende dat betrokkene op 12.08.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België. Overwegende dat op 27.10.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming aan betrokkene geweigerd werd vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Overwegende dat betrokkene op 14.11.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 27.01.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd. Overwegende dat betrokkene op 11.02.2009 een tweede asielaanvraag indiende, die op 18.03.2009 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Overwegende dat betrokkene op 23.03.2009 een derde asielaanvraag indiende, die op 27.03.2009 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Overwegende dat betrokkene op 01.04.2009 een vierde asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd. Overwegende dat betrokkene opnieuw verklaart in de provincie Nangarhar te hebben gewoond maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat het CGVS in zijn beslissing dd. 27.10.2008 reeds stelde dat ‘aan betrokkene geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn recente verblijf in Nangarhar’. Overwegende dat betrokkene verklaart het niet eens te zijn met de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake zijn tweede en derde asielaanvraag. Overwegende dat het betrokkene vrij stond hiertegen binnen de wettelijk bepaalde termijn een annulatieberoep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overwegende dat de betrokkene verklaart nier- en slaapproblemen te hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene verklaart in België te studeren en zijn uiterste best te doen om hier te integreren. Overwegende dat deze problematiek niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Geneve en dus niet als een nieuw element beschouwd kan worden. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

Op 29 april 2009 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Schending van het Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen ondertekend op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953;

Men twijfelt niet aan de afkomst van de verzoekende partij uit Afghanistan en zelfs uit Nangarhar. Maar men twijfelt aan zijn recent verblijf uit de voormelde regio (zie bestreden beslissing).

« De asielaanvraag wordt geacht bedrieglijk te zijn wanneer de betrokkene verklaringen aflegt die manifest tegenstrijdig zijn met bekende feiten of gebruik maakt van een valse identiteit of nationaliteit (VANHEULE, D., Vluchtelingen, Mys & Breesch, Gent, p. 132, nr. 334). In die zin kan de aanvraag bedrieglijk worden beschouwd wanneer geen enkele geloofwaardigheid kan gehecht worden aan het relaas van betrokkene (R.v.St. nr. 45.536, 29 december 1993, R.A.C.E. 1993, z.p.) of er flagrante feitelijke contradicties zijn tussen de opeenvolgende verklaringen (R.v.St. nr. 43.943, 8 september 1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). »

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., « Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires », noot onder R.v.St. 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B. 1989, 55-56).

Een dergelijke redenering mist elke logica van artikel 51/8 Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt juist "De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdelingen ze had kunnen aanbrengen".

Door het indienen van de nieuwe asielaanvraag probeert de verzoekende partij de Belgische asielinstanties te overtuigen van zijn recentelijk verblijf in de provincie Nangarhar.

De verzoekende partij slaagt er tot op heden niet in om bijkomende documenten te verzamelen die zijn recentelijk verblijf bewijzen. Bijgevolg kan hij dit enkel door middel van zijn woorden.

De verzoekende partij heeft als doel het tegendeel te bewijzen door mondeling zijn ervaringen van voor zijn vlucht in Marsengay (Lal Pur/Nangarhar) uit een te zetten. Meer kan de verzoekende partij niet doen om de verwerende partij (en de overige Belgische asielinstanties) te overtuigen.

Echter steunt de verwerende partij zich op de beslissingen die werden genomen tijdens de voorgaande asielprocedures zonder de nieuwe asielaanvraag ten gronde te bestuderen.

Dit is zich steunen op het verdoken beginsel van 'Fraus omnia corrumpit', zonder dat men het expliciet weergeeft, maar dit blijkt uit het feit dat men verwijst naar de eerste asielaanvragen en de onwaarheden die de verwerende partij aldaar heeft verteld. Uit de arresten van 18 maart 2009 van de Raad van State, XIVde kamer, nr. 191.585, zaak A.187/892/XIV-30.271 en nr. 191.585, zaak A. 188.7891X1V-30.399 blijkt dat het niet aanvaard wordt dat omdat een kandidaat-vluchteling gelogen heeft over een bepaald aspect in het verleden, zijn asielaanvraag door de verwerende partij niet in overweging wordt genomen.

"2.3.2. Overwegende dat het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" er niet aan in de weg staat dat een vreemdeling, ten overstaan van wie door de Commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is genomen, over het vereiste wettig belang beschikt om die beslissing met een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te vechten, tenzij zou blijken dat het beroep tot nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast; dat, zoals verzoekster aanvoert, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus ten onrechte geoordeeld dat verzoeksters beroep onontvankelijk is bij toepassing van het adagium "fraus omnia corrumpit"; dat het derde middel in die mate gegrond is," (Raad van State, 18 maart 2009, XIVde kamer, nr. 191.585, zaak A. 187/892/XIV-30.271)

"2.3.2. Overwegende dat het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" er niet aan in de weg staat dat een vreemdeling, ten overstaan van wie door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is genomen, over het vereiste wettig belang beschikt om die beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan te vechten, tenzij zou blijken dat het beroep tot nietigverklaring zelf door bedrog is aangetast; dat dient besloten dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte tot de onontvankelijkheid heeft besloten op grond van het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit"; dat het tweede middel gegrond is "
(Raad van State, 18 maart 2009, XIVde kamer, nr. 191.585, zaak A. 188.7891X1V-30.399)"

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat zij het eerste middel onontvankelijk acht in zoverre verzoeker een schending opwerpt van "het Verdrag van Genève betreffende de Vluchtelingen en de Staatlozen". Immers laat verzoeker na aan te duiden welke wetsbepaling werd geschonden, hij beperkt zich tot een algemene verwijzing zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid hetgeen nochtans vereist is opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel in de zin van artikel 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Voorts voert verzoeker de schending aan artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij merkt op dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel niet ingaat op de aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verwerende partij zich niet met kennis van zaken verweren zodat ook dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient verklaard te worden. Bovendien stelt verwerende partij in haar nota dat de gemachtigde van de minister geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief, heeft gehandeld. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen op nieuwe elementen die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Door verzoeker werden evenwel geen nieuwe gegevens bijgebracht. De gemachtigde van de minister kwam tot de beslissing na grondig en zorgvuldig te werk te zijn gegaan. Verzoekers beschouwingen omtrent een verdoken beginsel van 'fraus omnia corrumpit' zijn niet ernstig te nemen en kunnen op geen enkele wijze afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

3.1.3. In zijn repliekmemoire volhardt verzoeker in zijn argumentatie zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.1.4. Vooreerst merkt de Raad op dat een middel of een onderdeel van een middel dient te bestaan uit de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop, volgens verzoeker, deze rechtsregel of dit beginsel wordt geschonden. Een middel of een onderdeel van een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk. In zoverre verzoeker zich in dit middel beroept op een schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker zich ter zake beperkt tot het summier aanhalen van deze bepalingen die hij geschonden acht, zonder aan te duiden op welke wijze zij door de bestreden beslissing zouden worden geschonden.

Verzoeker ondersteunt zijn grief geenszins met concrete en pertinente gegevens, zodat dit onderdeel van het middel, zoals verwerende partij terecht aanhaalt in haar nota, niet ontvankelijk is (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Daarnaast moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet erkennen van de vluchtelingenstatus of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.1.4. Verzoeker voert in zijn eerste middel tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht en stelt dat vereist is dat de bestreden beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In zijn vierde asielaanvraag verklaart verzoeker dat hij wel degelijk afkomstig is van het dorp Marsingay in het district Lalpooor in de provincie Nangarhar en dat hij daar gewoond heeft tot zijn vertrek naar het buitenland.

In de bestreden beslissing wordt deze verklaring van verzoeker niet aanvaard als nieuw gegeven met het motief: *“Overwegende dat betrokkene opnieuw verklaart in de provincie Nangarhar te hebben gewoond maar hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt. Overwegende dat het CGVS in zijn beslissing dd. 27.10.2008 reeds stelde dat ‘aan betrokkene geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn recente verblijf in Nangarhar’.”*

Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij zijn nieuwe asielaanvraag niet ten gronde heeft bestudeerd, wordt vooreerst herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Na grondige studie van het administratief dossier, meer bepaald de vierde asielaanvraag en het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zelf stelt geen nieuwe documenten te kunnen bijbrengen en zich louter beperkt tot het mondeling te herhalen dat hij wel afkomstig zou zijn van de provincie Nangarhar.

De Raad stelt vast dat zowel de Commissaris-generaal als de Raad reeds op omstandige wijze hebben uiteengezet dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij tot aan zijn vertrek in 2008 in het dorp Marsingay heeft gewoond.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister de loutere bewering van verzoeker dat hij daar wel tot aan zijn vertrek heeft gewoond, niet aanvaardt als nieuw element.

De Raad wijst er op dat, in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij beschikt over nieuwe gegevens. In dit opzet volstaat het dus niet louter te verklaren wel degelijk van de bewuste provincie afkomstig te zijn nu een afgesloten onderzoek van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde immers op 23 oktober 2008 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 21 963 van 23 januari 2009. Bijgevolg heeft verzoeker reeds vroeger, ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, toegang gekregen tot de asielprocedure en bovendien de mogelijkheid gehad om tegen een weigering in beroep te gaan.

Gelet op het voorgaande zijn de loutere verklaringen van verzoeker niet voldoende om een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de gemachtigde van de minister niet kennelijk onredelijk oordeelde dat een loutere verklaring zonder begin van bewijs niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschouwd kan worden. Verzoeker kan dus ook niet gevolgd worden in zijn redenering waar deze stelt dat verwerende partij, door in de bestreden beslissing te verwijzen naar de beslissingen die werden genomen tijdens de voorgaande asielprocedures zonder de nieuwe asielaanvraag ten gronde te bestuderen, zich verdoken steunt op het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Dit beginsel werd in geen enkele beslissing ten aanzien van verzoeker toegepast door de verwerende partij. Zoals reeds overwogen, hebben zowel de Commissaris-generaal als de Raad omstandig overwogen waarom uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij tot aan zijn vertrek in het dorp Marsingay woonde. Verzoeker heeft geen beroep ingediend tegen de beslissingen houdende de weigering tot in overwegingname van zijn tweede en zijn derde asielaanvraag. In het kader van huidig beroep kan verzoeker geen kritiek uitoefenen op de inhoud van deze beslissingen.

Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

"schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming statuut)

schending van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij steunt zich op de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die het recente verblijf van de verzoekende partij in Nangarhar als ongeloofwaardig beschouwd.

De provincie Nangarhar staat vermeld op de lijst van het UNHCR als gevaarlijk gebied om de mensen aldaar terug te sturen.

De beoordeling van de asielaanvraag staat op zich los van de beoordeling van het reëel risico, zoals vevat in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

moet immers niet aangetoond worden dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar wél dat de situatie op verzoeker betrekking heeft, namelijk dat hij de nationaliteit heeft van het betreffende land, afkomstig is van de betreffende regio en dat er redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij elders zijn toevlucht zoekt.

In het kader van de subsidiaire bescherming dient immers het risico BIJ TERUGKEER NAAR HET LAND VAN HERKOMST onderzocht te worden. Bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming (onder artikel 48/4, §2, c van de wet van 15.12.1980) wordt immers het risico beoordeeld om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in een gewapend conflict bij terugkeer naar het land van herkomst. De mogelijkheid van een terugleiding wordt dus weldegelijk onderzocht.

In het kader van de devolutieve bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geldt ook dat dit onderzoek naar de terugkeer dient gevoerd te worden.

Hieruit blijkt dat ondanks de 'declaratieve' opdracht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die ertoe leidt dat de subsidiaire bescherming kan toegekend of geweigerd worden, er desondanks indirect wel een beslissing over een eventuele terugleiding wordt genomen. In navolging van een negatief arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt een

bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, op basis waarvan de de verzoekende partij kan worden teruggeleid naar Afghanistan.

Indien de subsidiaire bescherming geweigerd wordt, wordt er gesteld dat een terugleiding mogelijk is. De beoordeling van een schending van artikel 3 EVRM zou immers reeds gedaan moeten zijn door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van artikel 48/4, §2, b). Er valt bij een effectieve terugleiding dus niets anders meer aan te halen door de de verzoekende partij. Overigens bevestigt volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nummer 11882 van 27 mei 2008 in een zaak met nummer 21.875/1 ook dat er in elke hypothese dient onderzocht te worden welke nationaliteit de de verzoekende partij heeft en dat dient onderzocht te worden door het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat in het andere geval, het dossier dient teruggestuurd te worden opdat hierover duidelijkheid geschapen wordt:

In een soortgelijk dossier, oordeelde de Vaste Beroepscommissie (Beslissing VB/06 - 1421/W12.171/SB4) het volgende, op basis van diezelfde informatie van het UNHCR:

"Overwegende dat overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict; dat uit de Memorie van Toelichting bij de wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land " aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu " ;

Dat diverse rapporten wijzen op het toenemend geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten; dat het UNHCR lijsten heeft opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en per district; dat appelland afkomstig is uit het district Sholgara in de provincie Balkh; dat Sholgara voorkomt op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is; dat UNHCR de mening toegedaan is dat een vestigingsalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu; dat appelland dan ook een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2, c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan ; dat appelland bijgevolg in aanmerking komt voor subsidiaire beschermingsstatus. "

Hieruit dient afgeleid te worden dat de bestreden beslissing artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet schendt, aangezien niet afdoende onderzocht werd of verzoeker kan terugkeren naar zijn district van origine.

Internationale bescherming zou dan ook niet onthouden mogen worden op grond van een binnenlands vluchtalternatief.

De verzoekende partij zou dan terecht komen in een ontheemdenpositie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen."

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat in zoverre verzoeker meent te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus hij vanzelfsprekend concrete elementen moet aanbrengen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning ervan. Indien verzoeker in gebreke blijft dergelijke concrete elementen bij te brengen wordt er terecht een beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. In antwoord op de door verzoeker geponeerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) laat verwerende partij opmerken dat er een probleem zou kunnen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Het tweede middel kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.3. In zijn repliekmemorie volhardt verzoeker in zijn argumentatie zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.2.4. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet kan worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

Zoals hoger reeds werd gesteld, kan de Raad in casu als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is de kritiek gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvraag/asielaanvragen, niet pertinent als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en heeft dus geen uitstaans met artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

– Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

– Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er dient er aldus op te worden gewezen dat verwerende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet 'nieuw' karakter van de aangebrachte gegevens. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”.*

Zoals hierboven reeds werd vermeld, is de bestreden beslissing genomen in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de asielprocedure waarin hij ze naar voor had kunnen brengen.

Om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van zijn asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die kunnen wijzen op een dergelijke schending.

Inzoverre verzoeker de schending aanvoert van de richtlijn 2004/38, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze regelgeving geschonden acht. In deze mate is het tweede middel onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET